

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΟΛΙΕΡΟΣ, Ο ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Η τραγωδία της οικογενειακής ζωής του μεγαλύτερου κωμωδιογράφου τών νεωτέρων χρόνων)

A!

πόσο ποθούσε ο Μολιέρος μία εύτυχια γαλήνια κι' αγνή! Πώς λαχταρούσε τη γυναίκα που θα ήταν για τις τρικυμίες της ζωής του ένα λιμάνι ήρεμο και σίγουρο! Πώς ήθελε να ξεφύγει από τον Πλιγγο των παθών μέσα στα όποια είχε ζήσει ως τότε, να εξαγιοσθή με την συντροφιά ενός πλάσματος δροσερού, άπλου, αθάου, να βρή μία γυναίκα πιστή κι' αφρωσιωμένη, διαφορετική απ' αυτές που είχε γνωρίσει στην ζωή του ως ήθοποιός!...

Γι' αυτό, ο Μολιέρος, μόλις έγινόταν την 'Αρμάνδη Μπεζάρ, μία μικρή θεατρινούλα του θιάσου του, μία παιδούλα που φαίνονταν αγνή, ένωισε να ξυπνήσει μέσα του ο πιο βαθύς έρωας.

Η 'Αρμάνδη δεν ήταν ωραία, μά είχε κάτι τό πικάντικο επάνω της που μπορούσε να έμπνευση ένα μεγάλο πάθος.

Ο Μολιέρος, τυφλωμένος από τον έρωτά του, δεν φρόντισε καθόλου να την ψυχολογήσει. Δεν άνειρευόταν τίποτε άλλο από την εύτυχισημένη ζωή που θα περνούσε πλάι σ' αυτό τό νεαρό πλάσμα.

Και η 'Αρμάνδη :

Η 'Αρμάνδη ήταν είκοσι χρόνων. Άγαπούσε την δόξα, αγαπούσε τά πολύτιμα κομμάτια και τις λαμπρές τουαλέτες. 'Ήξε-
ρε πώς άμα γινόταν σύζυγος του Μολιέρου, θα γινόταν διευθύντρια του θιάσου του και θα κρατούσε για τον έαυτό της τους καλύτερους ρόλους. Η 'Αρμάνδη ήταν φιλόδοξη. Κι' ο Μολιέρος, προτεινόντάς της να γίνει σύζυγός του, της έπρόσφερε τά μέσα να πραγματοποιήσει τις φιλοδοξίες της. Δεχτηκε λοιπόν να γίνει γυναίκα του, όπως δέχεται κανείς την προστασία ενός δυ-
τουού και πλούσιου προσώπου.

Έγώ γινότανος η προτομαίσις του γάμου, ο Μολιέρος άποτελεώς τό περίφημο έργο του «Η Σχολή τών Συζύγων». 'Ήταν πειά γεμάτος πίστι κι' αισιοδοξία για τη ζωή.

Τη θραυιά της πρώτης παραστάσεως, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, καθώς άκουγε την 'Αρμάνδη, στο ρόλο της Λεωνώρας, να έκθειάζη τον έρωτα τών ηλικιωμένων ανθρώπων.

'Ήταν ξετρελλαμένος από αγάλλιασι, καθώς την έβλεπε να παίζει τόσο φυσικά και συγκινητικά! Τά λόγια της είχαν ένα τέτοιο τόνο ειλικρινείας! Και πίστεψε πως θα τον αγαπούσε και τόν ίδιο.

Μετά την παράστασι, η 'Αρμάνδη, γοητευμένη από την έπιτυχία της, ρίχτηκε στην αγκαλία του Μολιέρου και του πρόσφερε τά χείλια της!

Ο μέγας κωμικός ήταν θέ-
βαιος πειά για την αγάπη της...

23 'Ιανουαρίου 1662. Μία θλι-
βερή χειμωνιάτικη μέρα, ο σύ-
ρμανός ήταν γκρίζος σαν μολυ-
θένιος. Ψιλή βροχή έπεφτε αδι-
άκοπα στα λιθόστρωτα του Πα-
ρισιού.

Την ήμερα εκείνη, ο Μολιέ-
ρος κι' η 'Αρμάνδη Μπεζάρ υπέ-
γραψαν τό πρακτικό του γά-
μου τους. Αμέσως κατόπι τού
νέου ζευγαρι έγκαταστάθηκε σ'
ένα μικρό μέγαρο της οδού Ρι-
σελι κι' η συζυγική ζωή άρχι-
σε...

Ο Μολιέρος δεν ήταν πειά
νός. 'Ήταν κουρασμένος, πι-
κραμένος, άπορροφημένος από
την εργασία του. 'Επρεπε να
διευθύνει ένα μεγάλο θέατρο, να
γράφει έργα, να ικανοποιή όλα
τά καπρίτσια του βασιλέως, να
παλεύη έναντιόν αντιπάλων που
ή μεγαλοφυία του τους έκανε
να τόν φθονού...

Γι' αυτό, ήθελε να ξεκουράζε-
ται στην ιδιωτική του ζωή... Κι'
αύτην την ξεκούρασι ήλιπιζε να
βού κοντά στην 'Αρμάνδη... Μά
δεν άργησε να καταλάβη πόσο

τόν είχαν ξεγελάσει τά δνεβρά του.

Η 'Αρμάνδη, νεαρή, παγινιδιάρη, μη έχοντας άλλη έπιθυμία
παρά πώς ν' άρέσει, δεν εύρισκε στον σύζυγό της άρκετά θέλ-
γητρα για να της γενήσουν τόν έρωτα... Συγχρόνως, ένα σωρό
νεαροί και ώραίοι κομψούμενοι την περιστοιχίζαν... Και δεν
την άφηναν καθόλου αδιάφορη... Πότε έρωτευόταν τόν ένα και
πότε τόν άλλο...

Ο Μολιέρος τά έβλεπε δλ' αυτά, τά καταλάβαινε και ύπεφε-
ρε...

Η τραγωδία του είχε άρχισει...

Έπί δεκάξη μήνες μετά τόν γάμο του δεν έγραφε άπολύτως
τίποτε... Δεν είχε άκόμα τό θάρρος να αφήση τόν πόνο της καρ-
διάς του να εξεσπάση.

Μά στο τέλος δεν κρατήθηκε πειά και στο καινούργιο έργο
του συνέθεσε τότε, τά έγραψε όλα... όλα... άφησε την καρδιά
του να μύληση και να πή τόν πόνο της...

Κι' από μέρα σέ μέρα, η δυσαρμονία μεταξύ τών δυο συζύ-
γων μεγάλως δλοένα... Η 'Αρμάνδη είχε γίνει πειά ζένη, ά-
διάφορη και ψυχρή για τόν δυστυχισμένο ήθοποιό και συγγρα-
φέα που εξακολουθούσε να την λατρεύη...

— Άν ξερες τί ύπόφερο, θα με λυπόσουν! φώναξε μια μέρα
ο Μολιέρος σέ κάποιο φίλο του, καθώς κουθέντιαζαν μαζί.

Έν τώ μεταξύ η συκοφαντίες κι' η φροντίδες του επαγγέλμα-
τος του τόν εξαντλούσαν. Είχε άρρωστήσει...

Κι' όμως η 'Αρμάνδη, αν και ήταν πειά ένας άθροπος δυ-
τυχής, δεν τό έδειχνε κυμιά σοργή, δεν τό έλεγε ούτε μια
τρυφερή λέξι. Δεν τόν καταλάβαινε κι' ούτε ενδιαφερόταν καθό-
λου γι' αυτόν. Δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια γυναίκα έπιπόλαιη
και φιλάρεσκη.

Μία μέρα, ο φίλος του Μολιέρου Σαπέλ τόν επέκρινε για την
μεγάλη του αδυναμία προς την 'Αρμάνδη. Τότε εκείνος γύρισε
και τόν ρώτησε αν είχε έρωτευθι πότε.

— Ναι, ναι, τού άπάντησε ο Σαπέλ. Έρωτεύθηκα κάποτε, ό-
πως πρέπει να έρωτεύεται ένας λογικός άνθρωπος...

Βλέπω ότι δεν έρωτεύθηκε άκόμα! τόν διέκοψε ο Μολιέ-
ρος. Έπηρες τη σκιά του έρωτος για τόν έρωτα τόν ίδιο...

Και τό πάθος του τον κυριεύει τόσο όσο περνούσε ο καιρός,
ώστε έχασε πειά κάθε ίχνος λογικής. Δεν ήθελε καν να κατηγο-
ρήση την 'Αρμάνδη για την σκληρότητά της. Άπέδιδε στον έαυ-
τό του όλα τά λάθη.

— Όταν την παντρεύτηκα, έλεγε, δεν σκέφτηκα πως ήμου
ακατάλληλος για την οικογενειακή ζωή. Αυτή η γυναίκα που
είνε έκυτό φορές πιο λογική από μένα, θέλει ν' άπολύσει τη
ζωή... Τραβάει λοιπόν τόν δρόμο της...

Και η άπογοήτευσί του τόν
έκανε να χάση τό θάρρος του...
Δέν μπορούσε πειά να παλέψη...
Δέν ένοιωσε τίποτε να τόν δένη
μέ τη ζωή...

Ηθελε να πεθάνη...

Έταν άπόγευμα τού Φεβρουα-
ριού, καθώς έπαίξε στον «Κατά
φαντασίαν άσθενή», τόν έπιασαν
ξαφνικό σπασμοί επάνω στη
σκηνη... Μά τέτοιο πράγμα δεν
ύπήρχε στο έργο... Κι' ο Μολιέ-
ρος κατάρθρωσε να κυτανικήση
τους πόνους του και να συνε-
χισι τό παίξιμό του, έτσι ώστε
η παράστασις να τελειώση με
θρίαμβο...

Μά κανένας δεν είχε αντιλη-
φθι τό δράμα του. Ο φίλος του
Μπαρόν τόν συνώδευσε ως τό
σπίτι του και τόν ξάπλωσε στο
κρεβάτι του.

Ο Μολιέρος ώστόσο χαμογε-
λούσε μαυτείνοντας ότι έρχόταν
ο θάνατος να τόν λυτρώση.

Έξω, η νύχτα είχε άπλωθι
πειά...

Μιά από τις δυο μοναχές που
βρισκότουσαν στην κάμαρη τού
Μολιέρου για να τόν περιποι-

(Συνέχεια στη σελίδα 2257)

Ο Μολιέρος έν μέση τών πρωταγωνιστών τών Έργων του. Άπ' επάνω του
ακριβώς η 'Αρμάνδη Μπεζάρ.

ΟΜΙΧΛΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2230)

αυτόν. "Ακουσε τόν θόρυβο τού μοτέρ του, μά δέν είχε δει τίποτε... Αὐτή ἡ εὐλογημένη ὀμίχλη τὰ ἔκανε ὄλα ἀόρατα !
"Ὁ Νέιλσον, μέ τὸ φορτίο του στοὺς ὤμους του, προχωροῦσε ἀργά. Ἡ ὀμίχλη ποὺ τὸν προστάτευε, τὸν ὑποχρέωνε ἐπίσης νὰ εἶνε καὶ προσηυητικός.

"Ἐξαφνα, μπρός στά πόδια του, ἔνοιωσε μᾶλλον παρά εἶδε τὸ κενὸν ποὺ ἔχασκε ἀπὸ κάτω του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μάκ Βάιρ σάλεψε καὶ πρόφερε μερικές ἀκόμα ἀκατανόητες λέξεις. Τότε ὁ Νέιλσον, καταβάλλοντας μιά ὑπερτάτη προσπάθεια ἀνασήκωσε τὸ φορτίο του καὶ τὸ γκρέμισε μέ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ κενό... ἤξερε — τὸ εἶχε δεῖ πρὸ ὀλίγου, ὅταν ξαναῤῥθε ὡς τοὺς θράχους αὐτοὺς — ὅτι ὑπῆρχαν κάτω ἀπότοιμοι, αἰχμηροὶ θράχοι, ὅπου ὁ ντέκτεκτβ θά συντριβόταν.

"Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπήκαν στὴν κἀμαρὴ του, ὁ Νέιλσον θρῖσκόταν τὸν κρεθῶθαι του. Ἐχε ἀποκοιμηθῆ ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του. Μά ἔζηπνε ἀναπνῶντας καί, καθὼς εἶδε τὸν Μάκ Βάιρ μπροστὰ του, νόμισε πὼς ἔλεπε φάντασμα.

— Δέν εἶσαι τόσο ποιηρὸς ὅσο φαίναςαι ! Νέιλσον ! τοῦ εἶπε ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός. Ἐσὺ με βοηθήσας νὰ σωθῶ, ἐγὰζόντας μου τὰ ρούχα μου καὶ τὰ παπούτσιαι μου... Καί, ἔξερες, τὸ κρύο νερὸ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸ ναρκαωτικό ποὺ με πότισας..

— Μά οἱ θράχοι ; τραύλισε ὁ Νέιλσον ποὺ τὰ εἶχε χαμένα. Πῶς δέν ἔγινε λυῶμα σ' αὐτοὺς ;

— Οἱ... θράχοι ; ξαναεἶπε ὁ Μάκ Βάιρ, μὴ καταλαβαίνοντας.

Καὶ γύρισε πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν συνάδωναι, κυττάζοντας τοὺς ἐρωτηματικά. Αὐτοὶ τότε τοῦ ψιθύρισαν μερικά λόγια ποὺ ὁ Νέιλσον ὁ «κουφός» δέν τὰ ἄκουσε.

— Τελὸς εἶδα ὡστόσο αὐτοὺς τοὺς πελωρίους θράχους τὴν πρώτη φορά ποὺ πήγα στὴν ἀκτὴ ! ψιθύρισε ὁ κακοῦργος.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, αὐτοὶ οἱ θράχοι ὑπάρχουν καὶ τοὺς εἶδες πραγματικά τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος. Μά θέλησες νὰ με ξεκάνης, χωρὶς νὰ λογαριάσης τὴν παλῆρριαι. Καὶ θ' ἀγνοῦσες χωρὶς ἄλλο ὅτι ἡ παλῆρριαι εἶνε πῶς μεγάλη σ' αὐτές τῆς ἀκτές ἀπ' ὄλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου... Τὰ νερά λοιπὸν εἶχαν ἀνεθῆ πολὺ, ὅταν με γκρέμισες κάτω κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ κολυμπήσω με ὄλα μου τὴν ἀνοι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς συντρόφους του πρόσθεσε:

— Τί τύχη ἀνέλπιστη γιὰ μένα ἡ ὀμίχλη !... Αὐτὴ μ' ἔσωσε...

Πέρασε κατόπιν τῆς χειροπέδες στὸν Νέιλσον.

Ὁ κακοῦργος θλασσημοῦσε με λύσσα:

— Νά πάρη ὁ διάβολος τὴν ὀμίχλη ! Κι' ἐγὼ πὼς τὴ νόμιζαι γιὰ συνένοχό μου !...

W. R. BIRD

ΜΟΛΙΕΡΟΣ, Ο ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2246)

οὔνται, ἀναψε ἕνα κερι... Ἡ μικρὴ φλόγα ἀρχισε νὰ χορεύη ἀνήσυχη, ριχόντας στὸν τοίχο φανταστικές σκιές.

"Ὁ Μολιέρος κοιτόνταν ἐξαπλωμένος στὸ κρεθῶθαι του... Κι' Ἐξαφνα ἀπὸ τὸ στόμα του ἀρχισε νὰ θγαίνει ἀφθονο αἶμα...

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ φίλος τοῦ Μπαρόν ποὺ παρυστεκόταν δίπλα του.

— Δέν εἶνε τίποτε ! τοῦ ἀπάντησε καθησυχαστικά ὁ Μολιέρος. Δέν εἶνε ἡ πρώτη φορά... Πήγαινε νὰ φωνάξης τὴ γυναῖκα μου !...

Ὁ Μπαρόν θγῆκε ἔξω τρέχοντας. Καθὼς ἀνοιξε τὴν πόρτα, σχηματίστηκε ρεῦμα κι' ἔσβυσε τὸ κερι...

"Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ μιά στιγμή, Ἐναγύρισε μαζί με τὴν Ἀρμάνδη, ὁ Μολιέρος ἔβλεπε νεκρὸς. Μαζὺ με τὸ κερι εἶχε σβῶσει κι' ἡ ζωὴ του.

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2218)

αὐτὸ τὸ κρίνο καὶ γιὰ τὴν ἐοῦτη (τῶν ἀνθρώπων, ζῆσε πάντοτε.

"Ἡ ἀγυὴ πρόβαλε... καὶ χρωμάτισε τὸν ὀρίζοντα μ' ἕνα τριανταφυλλεῖο χρώμα. Τ' ἀηδόνια οἰώπασαν, μά ἡ καρδερίνες, ἡ ὑπολαῖδες καὶ τὰ σπουργίτια, προβάλλοντας τὰ κεφαλάκια τους καὶ τινάζοντας τῆς σταγονές τῆς θροισαῖς ποὺ ἔλαμπαν στὰ φτερά τους, ἀρχισαν με τὰ πῶς χρομαῖνα κελιδήματα τους νὰ χαίρειοῦν τὴν καινούργια ἡμέρα...

"Ἡ γῆ ἐμπνῶσε χαμουελαστή καὶ φωτεινὴ. Οἱ παλῆοι θεοὶ εἶχαν πεθάνει. Μά ἡ ποίσις, ἡ Σοφία κι' ἡ Ὁμορφία τῆς ἔμειναν...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΓΚΡΕΤΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2232)

τοὺς δύο. Ἡ ἀλήθεια θά φανερωτόν ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἀλλῃ.

Καί, πράγματι, παρ' ὄλη τὴν ἐξυπνάδα τῆς, ἡ νέα γυναῖκα δέν κατώρθωσε νὰ κρύη ἐπὶ πολὺν καιρὸ τοὺς δύο γάμους τῆς. Κι' ὅταν μαθεύτηκε ἡ ἀλήθεια, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους τῆς συγχώρεσε μὲν τὴν ἀπιστη, ἀλλά ὄλη ἡ ὀργή του κι' ἡ μανία του ἔξεπασε στὸν ἀντίηλο του. "Ἐνα-μῖσος ἀγριο, ἀδυσώπητο τοὺς ὠρθωσε ἐναντίον ἀλλήλων κι' ὁ καθένας ὑπέβαλε μῆνυσι ἐναντίον τοῦ ἀλλου.

Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς δίκης ἡ Γιουάν Αἰ-Γιου, ἀπελπισμένη, ἀποφάσισε νὰ ἔξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ μιά δυνατὴ δόσις ὀπιου ἔδωσε τέλος σ' αὐτὸ τὸ δράμα. Πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ἡ Γιουάν, ἔγραψε τὴν ἑλῆξ σημεῖωσι στοὺς δύο συζύγους τῆς:

· «Ἐν θέλω νὰ εἶμαι μεταῶς σας ἀφορμὴ διζνοῖαι. Ἀκολούθω τὸν πῶ γλυκὴ ὁρόμο σιωτηρίας».

"Ἡ κηδεῖα τῆς μεγάλης καλλιτεχνίδος ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη κι' ὄλη ἡ Σαγκάη τὴν παρακολούθησε. Τὸ φέρετρο μόνου τῆς Γιουάν στοίχιζε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια: ἦταν περιστοιχισμένο ἀπὸ ἕνα στέφανο λουλουδιῶν ἀπὸ σκαλιστὸ κι' ὀλοκάθαρο χρυσάφι.

Ἡ ἐπικήδειες τελετῆς θάσθησαν ἐννέα ἡμέρες. Τὴν ἐνάτη μέρα θρῖκαν κρεμασμένους ἀπὸ δύο δέντρα κοντὰ στὸν τάφο τῆς Γιουάν, τοὺς δύο συζύγους τῆς.

ΖΩΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2222)

Ἐναγυρίσθη στὸ δάσος, πήγαινε καὶ περιπλανιόταν γύρω ἀπ' τὰ ἐξυλινὰ σπῖτια, στὰ ὀποῖα ἔμεινε τὸ προσωπικό τοῦ ναυπηγείου. Ἐκεῖ, περνώντας τὴν προθοσκίδα ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ ἦσαν διάπλατα ἀνοιγμένα, λόγῳ τῆς μεγάλης ζέσσης, ἀρπαξε διάφορα ἐνδύματα κι' ἀντικείμενα ποὺ τύχαιναν μπροστὰ του. "Ἐπειτα, Ἐναγυρίζοντας στὸ δάσος, τὰ παρέδιδε στὸν ἀφέντη του.

Ὁ Ζίνγκο ἦταν τόσο ἔξυπνος, ὥστε διάλεγε γιὰ νὰ κλέβῃ τις στιγμές ποὺ δέν ἦταν κανεὶς γύρω. Κι' ὅταν καμμιὰ φορά, τὸν ἔβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεθε, προσπετοῖετὸ πὼς ἔπαυσε με τὰ κλεμμένα ἀντικείμενα, τὰ πετοῦσε στὸν ἀέρα, τὰ ζανάπιανε, τὰ ποδοπατοῦσε ἢ τὰ πήγαινε κατ' ἄφηνε σὲ κανένα ἄλλο σπῖτι.

Μά σὸ τέλος, ἀφοῦ παρατηρήθηκαν ἐπανειλημμένες κλοπές, ἀνετέφηθησαν τὰ κόλπα του αὐτὰ, καὶ ὁ Ζίνγκο συνελήθη.

Κι' ἐπειδὴ εἶχε πλήρη συναισθησι τῆς πράξεώς του, ὅταν ἔκλεθε, κατεδικάσθη σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκιση.

Αὐτὴ ἡ καταδίκη θυμίζει τις καταδικές ζῶων κατὰ τὸν μεσαίωνα, ὀπότε τὰ ἔκαιγαν ζωντανὰ γιὰ κλοπές καὶ γιὰ ἄλλες ἐγκληματικές πράξεις.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2252)

— Ἐπιστρέψατέ μου τὰ ποιήματά μου, κύριε... Ἄν εἶχαν ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα ἐνός γνωστοῦ ποιητοῦ, θά τὰ δημοσιεύατε... (Βάζοντας τὰ χειρογράφα τῆς στὴν τσάντα τῆς). — Δέν θά ἔγγραφῶ συνδρομητρία σας...

ΦΩΛΛΕΜΠΑΡ. — Ὅπως θέλετε... Ἐτει ὀμως δέν θά φιλάτε τὸν ταχυδρόμο.

Ἡ κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (ἀπειλητικά). — Ἐέρετε, κύριε, τί θά πῆ τὸ μῖσος μῖας γυναίκας ἰσχυρῆς στὴν πόλι τῆς, ὀπως ἐγώ... Ἐέρετε, κύριε, ὅτι ὑπάρχουν στὴν Γαλλία 362 νομοὶ καὶ ἄν 362 γυναῖκες ποὺ ἔχουν κάποια ἐπίδρασι στὸν νομὸ τους γίνοντοσαν δεκτές ὀπως ἐγὼ ἐδῶ, τὸ περιοδικὸ σας θά ἔκλεινε...

ΦΩΛΛΕΜΠΑΡ. — Ἄ, κύρια, ἄν δεχῶμαι 362 ἐπισκέψεις στὴν δικὴ σας δέν θά ἀντεῖχα πειά. Θά πήγαινα κατ' εὐθεῖαν στὸ φρενοκομεῖον.

CHARLES FOLEY